

Ο Κύριός μου είναι με σε, Ελλάς ανάστα, χαίρε

/ Επικαιρότητα

Μὲ μιᾶς ἀνοίγει ὁ οὐρανός, τὰ σύγνεφα μεριάζουν,
οἱ κόσμοι ἐμείνανε βουβοί, παράλυτοι κοιτάζουν.
Μία φλόγα ἀστράφτει... ἀκούονται ψαλμοὶ καὶ μελωδία...
Πετάει ἔν' ἄστρο... σταματᾷ ἐμπρὸς εἰς τὴ Μαρία...
«Χαῖρε τῆς λέει ἀειπάρθενε, εὐλογημένη χαῖρε!
Ὁ Κύριός μου εἶναι μὲ σέ. Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε!»

Ἐπέρασαν χρόνοι πολλοί... Μία μέρα σὰν ἐκείνη
ἀστράφτει πάλι ὁ οὐρανός... Στὴν ἔρμη της τὴν κλίνη
λησμονημένη, ὀλόρφανη, χλωμὴ κι ἀπελπισμένη,
μία κόρη πάντα τήκεται, στενάζει ἀλυσωμένη.
Τὰ σιδερά εἶναι ἀτάραγα, σκοτάδι ὀλόγυρά της.
Ἡ καταφρόνια, ἡ δυστυχία σέπουν τὰ κόκαλά της.

Τρέμει μὲ μιᾶς ἡ φυλακὴ καὶ διάπλατη ἡ θυρίδα
φέγγει κι ἀφήνει καὶ περνᾷ ἔν' ἄστρο, μίαν ἀχτίδα.
Ὁ Ἄγγελος ἐστάθηκε, διπλώνει τὰ φτερά του...

«Ξύπνα, ταράζου, μὴ φοβοῦ, χαῖρε, Παρθένε, χαῖρε.
Ὁ Κύριός μου εἶναι μὲ σέ, Ἑλλάς ἀνάστα, χαῖρε».

Οἱ τοῖχοι εὐθὺς σωριάζονται. Ἡ μαύρ' ἡ πεθαμένη
νοιώθει τὰ πόδια φτερωτά. Στὴ μέση της δεμένη
χτυπάει ἡ σπάθα φοβερή. Τὸ κάθε πάτημά της
ἀνοίγει μνημ' ἀχόρταγο. Ρωτᾷ γιὰ τὰ παιδιὰ της...
Κανεῖς δὲν ἀποκρένεται... Βγαίνει, πετᾷ στὰ ὄρη...
Λιώνουν τὰ χιόνια ὅθε διαβεῖ, ὅθε περάσει ἡ Κόρη.

«Ξυπνᾶτε ἐσεῖς ποὺ κοιτέστε, ξυπνᾶτε ὅσοι κοιμᾶστε,
τὸ θάνατο ὅσοι ἐγεύτητε, τώρα ζωὴ χορτάστε».

Οἱ χρόνοι φεύγουνε, πετοῦν καὶ πάντα ἐκείνη ἡ μέρα
εἶναι γραμμένο ἐκεῖ ψηλὰ νὰ λάμπει στὸν αἰθέρα
μ' ὅλα τὰ κάλλη τ' οὐρανοῦ. Στολίζεται ὅλη ἡ φύση
μὲ χίλια μύρια λούλουδα γιὰ νὰ τὴ χαιρετήσῃ.
Γιορτάστε την, γιορτάστε την. Καθεὶς ἄς μεταλάβῃ
ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Καὶ σεῖς καὶ σεῖς οἱ σκλάβοι,
ὅσοι τὴ δάφνη στὴ καρδιὰ νὰ φέρετε φοβᾶστε,
ἀφορεσμένοι νᾶστε.

Ευαγγελισμός - Ελληνισμός, ποίημα του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη